

at lukke Horisonten med en lyrisk Stemnings-
taage. Man maatte tage Standpunkt, vælge Parti,
sværge til en Fane, — og ikke nølende og æng-
steligt, men med tillidsfuld Beslutsomhed, ja Be-
gejstring.

Saaledes endte han igen ved Troen som Li-
vets opholdende og retfærdiggørende Kraft. Men
en saadan Tillid havde han ikke længer, hverken
til Himlen eller til Jorden. Med Verdens Børn
vilde han ingen Forligelse, og mellem Kristne
hørte han heller ikke hjemme. Og allermindst kunde
han vende tilbage til den blombergske Uskyldig-
hedstilstand og som et Barn plukke Blomster paa
Randen af Afgrunden uden at se den eller dog uden
at føle Dybets dæmonisk dragende Magt.

*

*

*

En Graavejrsmorgen i Begyndelsen af Marts
holdt Pers forspændte Gig udenfor hans Dør og
ventede. Da han endnu ikke selv havde Stald-
rum, maatte han anbringe sit Køretøj paa Kroen,
og det var Kroens Karl, som stod der ved Hesten
og smaabandede, mens han slog Armene over
hinanden for at holde Varmen. Han havde allerede
ventet over et Kvarter.

Endelig tumlede Per søvndrukken ud i sin
store Kavaj, steg tavs tilsæde, tog Tømmen af
Karlens Haand og skumplede afsted. Han havde
som sædvanlig siddet oppe den halve Nat og læst,